

RAUHA ILMAN ALUEVALTAUKSIA JA PUOLAN RIIPPUMATTOMUUS PÄIVÄN TUNNUKSINA VENÄJÄLLÄ

„Pasifismi ja abstraktinen rauhan saarnaaminen ovat eräs työväenluokan pettämismuoto... Nykyään rauhan propagoiminen, ellei samalla kehoteta joukkoja vallankumoukselliseen toimintaan, voi vain kylvää illuusioita, demoralisoida proletariaattia herättämällä siinä luottamusta porvariston humanisuuteen ja tehdä siitä sotivien maiden salaisen diplomatian leikkikalun”. Näin sanotaan Bernissä hyväksytyssä puolueemme päätöslauselmassa (ks. „Sotsial-Demokrat”⁴⁴, № 40 ja „Sosialismi ja sota”)*.

Monet, jotka vastustavat meikäläistä rauhankysymyksen asetelua — heitä on paljon venäläisten emigranttien, mutta ei venäläisten työläisten keskuudessa, — eivät ole kertakaan vaivautuneet erittelemään noita väitteitä. Teoreettisesti kumoamattomina ne saavat nyt erittäin kouraantuntuvaa käytännöllistä vahvistusta, mikä johtuu nimenomaan käänteestä maamme tapahtumien kulussa.

Organisaatiokomitean aatteellisesti tukema Pietarin legalistilikkividaattorien sanomalehti „Rabotsheje Utro” asettui, kuten tunnettua, heti ensimmäisessä numerossaan sosialishovinistiselle kannalle, „puolustuskannalle”. Se julkaisi Pietarin ja Moskovan sosialishovinistien „puolustuskantaiset” manifestit. Molemmissa manifesteissa on esitetty muun muassa ajatus „rauha ilman aluevaltauksia”, ja „Rabotsheje Utron” 2. n:o, nostaen etutilalle erikoisesti tämän tunnuksen, painaa sen kursiivilla ja sanoo sitä „linjaksi, joka turvaa maalle ulospääsyn umpikujasta”. Se on nähkääs vain parjausta, että me olisimme muka shovinisteja; me hyväksymme täydellisesti kaikkein „demokraattisimman”.

* Ks. Teokset, 21. osa, ss. 149—150 ja 309—310. *Toim.*

ihan „tosisosialistisen” tunnuksen: „rauha ilman aluevaltauksia”!

Nikolai Veriselle on epäilemättä nyt hyvin edullista, että hänen uskolliset alamaisensa esittävät tuollaisen tunnuksen. Tilanherroihin ja porvaristoon nojaten tsarismi johti sotajoukkonsa ryöstämään ja orjuuttamaan Galitsiaa (Turkin jakoa y.m. koskevasta sopimuksesta puhumattakaan). Saksan yhtä ryöstönhaluisten imperialistien sotajoukot ovat torjuneet venäläisten rosvojen rynnistyksen ja tunkeneet ne pois ei ainoastaan Galitsiasta, vaan „Venäjän Puolastakin”. (Satoja tuhansia venäläisiä ja saksalaisia työläisiä ja talonpoikia on kaatunut tällöin kuoleman kentillä molempien klikkien etujen nimessä.) Tunnus „rauha ilman aluevaltauksia” on osoittautunut siis tsarismin „salaisen diplomatian” mainioksi „leikkikaluksi”: meille on nähkääs tehty vääryyttä, meidät on ryöväyty, meiltä on viety Puola, me vastustamme aluevaltauksia!

Miten mielenmukaista tuo tsarismin lakeijain osa on „Rabotsheje Utron” sosialishoviniteille, näkyy varsinkin ensimmäisessä numerossa julkaistusta artikkelista „Puolan emigraatio”. „Kuluneet sotakuukaudet”, sanotaan siinä, „ovat herättäneet Puolan laajojen kansankerrosten tietoisuudessa hartaita itsenäisyyspyrkimyksiä”. Ennen sotaa sellaista ei tietenkään ollut!! „Puolan laajojen kansankerrosten yhteiskunnallisessa tietoisuudessa on päässyt voitolle Puolan kansallisen riippumattomuuden massa” (tässä on nähtävästi painovirhe; pitää lukea: aate, ajatus t.m.s.)... „Puolan kysymys nousee pakottavana koko laajuudessaan Venäjän demokraattien ratkaistavaksi”... „Venäläiset liberaalit” kieltäytyvät vastaamasta suoraan „Puolan riippumattomuutta” koskeviin pulmakysymyksiin...

Kuinkas muuten, Nikolai Verinen, Hvostov, Tshelnokov, Miljukov ja kumpp. ovat täydellisesti, koko sydäimestään Puolan riippumattomuuden kannalla *nyt*, kun tuo tunnus merkitsee *käytännössä voittoa* Saksasta, joka on riistänyt Venäjältä Puolan. Huomatkaa, että „stolypinilaisen työväenpuolueen”⁴⁵ luojat esiintyivät *ennen sotaa* ylipäänsä ja erikoisesti kansakuntien itsemääräämisoikeus-tunnusta vastaan, Puolan eroamisvapautta vastaan, käyttäen opporunisti Semkovskia sellaiseen jaloon tarkoitukseen kuin Puolaan kohdistuneen tsaristisen sorron puolustamiseen. Nyt, kun Puola on riistetty Venäjältä, he ovat Puolan „riip-

pumattomuuden” *kannalla* (että kysymyksessä on Puolan riippumattomuus Saksasta, siitä ollaan vaatimattomasti vaiti...).

Venäjän tietoisia työläisiä te, herrat sosialishovinitit, ette voi pettää! Vuonna 1915 antamanne „lokakuulainen”⁴⁶ tunnus: Puolan riippumattomuus ja rauha ilman aluevaltauksia on todellisuudessa tsarismmin palvelemista, tsarismmin, joka *oman* sotansa naamioksi tarvitsee juuri nyt, nimenomaan vuoden 1916 helmikuussa, kauniskaikuisia sanoja „rauha ilman aluevaltauksia” (Hindenburg pois Puolasta) ja Puolan riippumattomuus (Vilhelmistä, mutta riippuvaisuus Nikolai II:sta).

Venäläinen sosialidemokraatti, joka ei ole unohtanut ohjelmaansa, ajattelee toisin. Venäjän demokraatit, hän sanoo, tarkoittaen ennen kaikkea ja pääasiassa suurvenäläisiä demokraatteja, koska vain heillä on aina ollut sananvaltaa Venäjällä, ovat ehdottomasti *hyötyneet* siitä, ettei Venäjä *tällä haavaa* sorra Puolaa eikä pidä sitä väkivalloin alaisenaan. Venäjän proletariaatti on ehdottomasti hyötynyt siitä, ettei se sorra erästä kansaa, jonka sortamisessa se vielä eilen auttoi. Saksan demokraatit ovat ehdottomasti menettäneet: niin kauan kuin Saksan proletariaatti sietää sitä, että Saksa sortaa Puolaa, niin kauan se on pahemmassa kuin orjan asemassa, toisten orjuuttamista auttavan halunkin asemassa. Vain Saksan junkkerit ja porvaristo ovat ehdottomasti hyötyneet.

Tästä seuraa johtopäätös: Venäjän sosialidemokraattien on paljastettava, että kun *nyt* esitetään Venäjällä tunnukset „rauha ilman aluevaltauksia” ja „Puolan riippumattomuus”, niin tsarismi *pettää* siten kansaa, sillä nykyisessä tilanteessa nämä molemmat tunnukset merkitsevät, että pyritään jatkamaan sotaa, ja ne esittävät tuon pyrkimyksen oikeelliseksi. Meidän on sanottava: ei mitään sotaa Puolan omistamisesta! Venäjän kansa ei halua tulla uudelleen Puolan sortajaksi!

Entä miten voidaan auttaa Puolaa vapautumaan Saksasta? Eikö meidän ole autettava siinä asiassa? On tietysti, mutta ei ainakaan tukemalla tsaristisen eikä porvarillisenkaan eikä edes porvarillis-tasavaltalaisenkaan Venäjän imperialistista sotaa, vaan *tukemalla* Saksan vallankumouksellista proletariaattia, tukemalla Saksan sosialidemokraattisen puolueen niitä aineksia, jotka taistelevat Südekumien,

Kautskyn ja kumpp. *vastavallankumouksellista* työväenpuoluetta vastaan. Kautsky todisti vasta hiljattain erittäin havainnollisesti vastavallankumouksellisuutensa: marraskuun 26 päivänä 1915 hän sanoi katumielenosoituksia „*seikkailuksi*” (niin kuin Struve sanoi vuoden 1905 tammikuun 9 pn edellä, ettei Venäjällä ole vallankumouksellista kansaa). Mutta marraskuun 30 pnä 1915 Berliinissä osoitti mieltään 10.000 työläisnaista!

Kaikkien, jotka haluavat tunnustaa kansojen vapauden ja kansojen itsemääräämisoikeuden todella *eivätkä ulkokultaisesti* Südekumin, Plehanovin, Kautskyn tapaan, on *vastustettava* Puolan sortamiseksi käytävää sotaa, *puollettava* Venäjän *nykyisin* sortamien kansojen: Ukrainan, Suomen y.m. oikeutta erota Venäjästä. Kaikkien, jotka eivät halua olla *käytännössä* sosialishovinisteja, on tuettava kussakin maassa yksinomaan niitä sosialistisen puolueen aineksia, jotka työskentelevät tällä hetkellä kotimaassaan suoranaisesti ja välittömästi proletaarisen vallankumouksen hyväksi.

Ei „rauha ilman aluevaltauksia”, vaan rauha tölleille, sota palatseille, rauha proletariaatille ja työtätekeville, sota porvaristolle!

„Sotsial-Demokrat” № 51,
helmikuun 29 pnä 1916

Julkaistaan „Sotsial-Demokrat” lehdessä
tekstin mukaan